

TIKAI INFORMATĪVIEM NOLŪKIEM VISAS AUTORTIESĪBAS AIZSARGĀTAS !!!

Lugu izplatījusi **LATVIJAS DRAMATURGU ĢILDE**

Lai vienotos par iestudēšanas tiesībām obligāti jāsazinās ar
LUGAS AUTORU vai LDG LATVIEŠU DRAMATURĢIJAS CENTRU

KONTAKTI

Latviešu Dramaturģijas centrs:

Mākslas literatūras filiālbibliotēka, Valņu iela 9, Rīga, LV-1050; Konsultācijas:
otrdienās 11.00 – 19.00; t.7216763

LDC vadītājs Dainis Grīnvalds:

T.7611136; 25505399 (BITE); 26446903 (O-karte); drama@latnet.lv

Autoru kontaktadreses meklēt: www.drama.lv

V I R T U V E

Farss.

ANNA

INNA

LAUMA

AGNE un EGIS

VECAKI, VIESTI.

/Anna un Inna sēž virtuvē pie galda, viena otrai pretīm./

ANNA. Nekur neko nevar dabūt.

INNA. Nav nemaz, ko mēgināt.

ANNA. Es reiz pamēgināju...

INNA. Jā? Un kas no tā iznāca?

ANNA. Nolamāja un iegrūda ar lietussargu mugurā, tas arī visi

INNA. Nav jau kārtigas varas.

ANNA. Tie visi paši zog.

INNA. Sīkos zāglus liek cietumā, bet lielos iecel amatos,
kā tautas parunā teikts.

ANNA. Vai tad es saku, ko citu?

INNA. Es jau arī neko citu nesaku.

ANNA. Ko citu te var pateikt!

INNA. Ja teiksi citu, tad melosi.

ANNA. Es jau nu nemelošu.

INNA. Es nekad neesmu melojusi, mani kārtigi audzināja.

ANNA. Lai tagad tā audzinātu!

INNA. Viss pa jaunam! Ka vēl būtu labāk, bet nav taču!

ANNA. Skaidrs, ka nav.

INNA. Agrāk vēl kaut ko varēja dabūt.

ANNA. Ja ne citādi, varēja izcīnīt.

INNA. Tagad pat izcīnīt nevar.

ANNA. Kur nu! Nav pat jēgas pacelt balsi...

INNA. Es kādreiz visur gāju cauri kā traktors.

ANNA. Uz kurieni tad tagad lai iet?

INNA. Nekur.

ANNA. Nekur.

~~/Telpā ienāk procesijas - no labās pusē Agnes vecāki ar bērnu, no kreisās - Ega vecāki arī ar bērnu. Visiem pa vienu viesi. Visi apsveic viens otru, vēlē laimes, aplūko bērnus, šūpo, dzer, dejo./~~

LAUMA /piesteigusies pie virtuves galda./ Vai nevarētu no jums aizņemties kādu palagu? //Norāda uz virvi, kas izvilkta pāri virtuvei./ Jūs jau redzat - abiem kaimiņiem bērnīgi - puišiņi un meitenīte, vajadzēja taču tā sagadīties, ko?
Nosauca par...

VECĀKI. Egi. Un Agni.

LAUMA. Varētu to paladziņu?

ANNA. Papemiet, cienītā, papemiet!

LAUMA. Kaimiņu būšana.

INNA. Bet uz atdošanu!

LAUMA. Kāda runa!

/Procesijas sajuk. Viesi prom./

ANNA. Labi, ka man vēl kāds palags palicis.

INNA. Nu, mums jau vēl šis tas ir.

ANNA. Bet ko lai dara šodien, kad neko nevar dabūt?

INNA. Zini, es arī pamaniju - nekur, neko! Tīrākā fantastika!

ANNA. Ko valdība par to domā, es nezinu.

INNA. Vai tad viņi domā?

ANNA. Ko tad viņi tur sēž?

INNA. Kam maksā tādu algu par neko, tas arī sēž.

ANNA. Nē, es tā nevarētu.

INNA. Es jau arī nevarētu, agrāk mums bija cita audzināšana!

ANNA. Tagad vispār nav nekādas audzināšanas.

INNA. Iegrūž bērnus tajās skolās, bet paši - prom kā pa gaist

ANNA. Kas tur var iznākt?

INNA. Nekas nevar, tikai - ar ko tas beigsies?

ANNA. Jau ir beidzies.

INNA. Tiesa gan. Nav nekā.

ANNA. Un nebūs arī, kamēr paliks tāda audzināšana.

INNA. Noteikti.

ANNA. Tur nemaz nav, ko runāt.

INNA. Skaidrs, ka nav.

~~/Telpā ienāk procesijas, no labās Agne ar vecākiem un viesiem, rökās viņai puķes, mugurā izlaiduma kleita, no kreisās Egis ar vecākiem un viesiem, viņš ir izlaiduma uzvalkā, visi liksmo./~~

LAUMA /pie virtuves galda./ Vai nevarētu no jums aizņemties šo brīnišķīgo kafijas kannu? Jūs jau redzat, Egis un Agne šodien beiguši skolu, tādas svinības, tādi prieki!

EGIS. Forša jušana, nu būs miers!

AGNE. Nē, laikam!

LAUMA. Vai varētu to kanniņu?

ANNA. Papemiet, cienītā, papemiet!

LAUMA. Kaimiņu būšana.

INNA. Bet uz atdošanu!

LAUMA. Kāda runa!

ANNA. Labi, ka vēl tasītes atstāja.

INNA. Mums jau vēl šis tas ir.

ANNA. Cik ilgi, kas to var zināt!

INNA. Neko uz priekšu nevar zināt.

ANNA. Agrāk es vēl varēju kaut ko nolikt priekšdienām,
tagad nē.

INNA. Kur nu tagad, priecājies, ka nemiristi badā.

ANNA. Un vēl par elektrību jāmaksā.

INNA. Un par gāzi.

ANNA. It kā par dzīvokli nebūtu jāmaksā.

INNA. Ja vēl būtu nez kādas greznās palātas!

ANNA. Griesti brūk iekšā.

INNA. Sienas limējas valā.

ANNA. Tas vēl nekas, bet logi gāžas ārā.

INNA. Un kāpņu telpā smird kā cūku kūti.

ANNA. Vēl nešķistāk, vēl nešķistāk!

INNA. Dvašu nevar ievilkta.

ANNA. Nav nemaz, ko domāt.

INNA. Labāk vispār nedomāt.

ANNA. Es jau arī nedomāju.

INNA. Vai tad es domāju?

ANNA. Nav vērts domāt.

INNA. Skaidrs, ka nav vērts.

~~/Telpā ienāk procesija reizē no abām pusēm. Caur centru
nāk Egis, nes uz rokām Agni, abi ligavaini un ligavas tērpos./~~

LAUMA /pie virtuves galda./ Vai nevarētu no jums aizņemties
galdiņu? Tik daudz viesu, tādas kāzas, kas to būtu domājis, ka
Egis un Agne tā nems un saprecēsies, bet, ziniet, bija jau arī
laiks - abiem jau pie trīsdesmit, ko tad vēl gaidīt, vai ne?

EGIS. Mīļā mana...

AGNE. Dārguminš, bucitiņš...

LAUMA. Vai varētu to galdīņu?

ANNA. Paņemiet, cienītā, paņemiet!

LAUMA. Kaimiņu būšana.

INNA. Bet uz atdošanu!

LAUMA. Kāda runa!

/Procesijas sajūk. Lauma aiznes galdīņu. Visi prom./

ANNA. Labi, ka vēl krēslus atstāja.

INNA. Tagad nekur vairs nekā nav, kur nu mēbeles, katra malkas pagale tūkstošus maksā!

ANNA. Ne tikai maksā, bet vispār nevar dabūt.

INNA. Ar malkas pagali pa galvu var dabūt, to gan!

ANNA. Uz ielas nevar iziet.

INNA. Traka vai - uz ielas - nositīs pirmajā mirklī!

ANNA. Kur tik glausies, kur tik dzirdi - atkal kāds nosists.

INNA. Cilvēki traki palikuši.

ANNA. Trakāk nemaz nevar būt.

INNA. Kur nu vēl trakāk?

ANNA. Beigas būs, es tev saku!

INNA. Tā jau ir, es ne uz ko neceru.

ANNA. Kas tad cer?

INNA. Es, piemēram, neceru.

ANNA. Stulbums būtu cerēt.

/Telpā ienāk procesija no abām pusēm. Egis un Agne ar sveči-tēm. Skan Ziemassvētku mūzika, visi svētsvinīgi./

LAUMA /pie Annas un Innas./ Vai nevarētu no jums aizņemties krēslus? Ziemassvētki, brinišķīgi svētki... cilvēki viens otru mil, viens otram palīdz...

EGIS. Dievs virs zemes...

AGNE. ... un kaimiņiem labs prāts.

LAUMA. Vai varētu tos krēsliņus?

ANNA. Papemiet, cienītā, papemiet!

LAUMA. Kaimipiņu būšana.

INNA. Bet uz atdošanu!

LAUMA. Kāda runa!

/Procesija lēni un svinīgi aiziet. Skan korālis./

ANNA. Man jau nav, ko svinēt, kas nav, tas nav...

INNA. Es jau arī nesvinēšu.

ANNA. Ja Dievs to pielauj, ka neģā nav, tad nesvinēšu.

INNA. Kas var zināt, varbūt, ka Dieva arī nav.

ANNA. Kas var zināt!

INNA. Neviens nevar zināt...

ANNA. Tāpat vien mierīgi pastāvēšu.

INNA. Pastāvēsim, atcerēsimies vecos laikus.

ANNA. Es jau gan neko daudz vairs neatceros.

INNA. Vai tad es atceros? Arī neko.

ANNA. Nav jau arī, ko atcerēties.

INNA. Nemaz negribas.

ANNA. Ja vēl būtu kas labs tai dzīvē!

INNA. Nav nekā laba, es to pašu saku.

ANNA. Tāpēc arī nav, ko runāt.

INNA. Es nekad neko nerunāju.

ANNA. Būtu galīgi stulbi kaut ko runāt.

INNA. Gluži veltigi, gluži veltigi ir runāt.

ANNA. Ne tikai veltigi, bet pat kaitīgi.

INNA. Absoluti kaitīgi.

ANNA. Es jau nu nekad nerunāšu.

INNA. Prātā nenak!

ANNA. Nekad arī neesmu runājusi.

INNA. Tā tas ir.

/Nak bēru procesija, nes zārku. Agne melnā kleitā, Egis zārkā. Procesija apskaujas, raud, viens otram izsaka līdzjūtību./

LAUMA /pie Annas un Innas./ Redzišt nu, kā tai dzīvē iet... Dzīvoja, dzīvoja mūsu Egis, bet viens mirklis - un nav cilvēka... Taisni šausmas. Iet cilvēks, strādā, neko tādu nedomā, bet pēkšņi... te nu viņš gul...

ANNA. Vai gribējat kaut ko aizņemties?

~~PROCESIJA VISI.~~ Kaiminu bušana...

LAUMA. Gribēju gan...

INNA. Ja uz atdošanu, tad sakiet droši.

LAUMA. Neērti teikt...

ANNA. Saņemieties!

LAUMA. Ak... nē...

INNA. Lai jau, lai jau, tādā reizē jau var!

LAUMA. Labi... Vai nevarētu aizņemties jūsu d v ē s e l e s

ANNA. Paņemiet, cienītā, paņemiet!

INNA. Bet uz atdošanu!

LAUMA. Kāda runa!

/Procesija aiznes zārku. Anna un Inna guļ blakus. Spožas gaismas uzliesmojums. Abas pacelias spārnos, lido izplatījuma, apkārt lido palagi un kafijas tasītes kā planētas./

ANNA. Nekur neko nevar dabūt.

INNA. Nav nemaz, ko mēgināt.

ANNA. Sātans dvēseli pievāca, ko tad vairs var gribēt.

INNA. Nav vairs, ko gribēt.

ANNA. Nav gan.

/Aizlido./